

изъ языкъ-тъ имъ, какъ-то доказва Венелинъ¹⁾), че Угре-ти сѫ племя Татарско или Турско²⁾, и за това вѣроятно и Византійци-ти отъ край сѫ нихъ Турци (*Τούρκοι*) и землѣ-тѣ имъ Турціїхъ (*Τουρκία*) именовали. Приложи че и Паскатири-ти, то есть Башкири-ти, кои-то, по путешественникъ-тѣ Руисбрекка или Рубруквиса посѣтившаго ихъ въ г. 1253, казватъ че тогази говорили по Угрьски, сега говорятъ отъ давно по Татарски или Турски, и за това Шлецеръ ся пита: « дали дѣйствително иныѣши-ти Башкири происхождѣтъ отъ древны-ты Финнски жители на тжѣ землї, или сѫ ново пришедши Татаре; и ако е първо-то, какъ и кога забравили они Финскыя-тъ языкъ и ся отатарили и съ языкъ-тъ и съ вѣрж-тѣ си; ³⁾ » аколи евторо-то, да кажемъ, то какъ ся и тога-зи въ 13-тѣ вѣкѣ Паскатири и, по Арабскы-ты писатели, Башгарди именовали, и сега пакъ сами себе Башгарди именуватъ?

2º Защо-то буква-та F сирѣчъ Ф можила е, каждѣтъ, лесно и тука, какъ-то въ много другы язычески обстоятельства, да ся промѣни на h сирѣчъ на x, и така имя-то, Finni, Финни, е станило Hinni, Хинни, и слѣдователно Hinni, Хинни.

¹⁾ Венелинъ доказва това, като привожда нѣколко примѣры изъ Угрьскыя-тъ, Турскыя-тъ и Татарскыя-тъ языкъ, изъ кои-то ся вижда наистинѣ че основа-та на тия три языци е совсѣмъ тождественна, и различна отъ Европейскы-ты языци; но послѣ прилага че, понеже Угрьскыя-тъ языкъ е пакъ различенъ вообще въ слова-та си отъ Турско-татарскыя-тъ, то ще каже че той составлява особенъ языкъ Асийскаго корenia, какъ-то греческыя-ть, Латинскыя-тъ, Нѣмскыя-тъ, и Славянскыя-тъ составляватъ особны языци Европейскаго корена, кога-то Турскыя-тъ е нарѣчіе татарскаго, какъ-то Бѣлгарскыя-тъ и Русскыя-тъ сѫ нарѣчія Славянскаго, понеже сѫ тождественни въ слова-та си; а различни въ грамматически-ты свои образы (Виж. Венел. Древ. и иныѣши. Болг. Т. I. стр. 98 — 100, 102).

²⁾ » Изъ изложенныхъ мною выше понятій о тождествѣ основы Мадярскаго языка съ Татаро-турецкимъ, видѣть можно, что Мадяри принадлежатъ неоспоримо къ Татарскому, а не къ Финскому міру » (Венел. тамже стр. 172.)

³⁾ Шлец. у Нестор. Т. II. стр. 359.